

ZPRÁVODAJ 9

*73. JIRÁSKOV
HRONOV*

NIKDY SI NENAŘÍKÁM

rozhovor s prof. PhDr. Janem Čisářem, Csc.

Pane profesore, mohl byste porovnat letošní Jiráskův Hronov s tím předcházejícím?

Jo, kdybych já si pamatoval předchozí Hronov. To já vypouštím, můj mozek už to neudrží (smích). Poté, co sem několik souborů z různých důvodů nepřijelo, tvoří jádro letošního Hronova soubory, které postoupily z přehlídky činoherního divadla, tedy z poděbradského Femadu a Třebíče. To takhle nikdy předtím nebylo. Takže je to vlastně přehlídka českého činoherního divadla doplněná zahraničními hosty a některými soubory, které postoupily z jiných přehlídek. V tom je, myslím, Hronov letos jednoznačně dán. Třeba z loutkářské Chrudimi letos přijel jen soubor Střípek Plzeň, který byl druhý doporučený a sklídl velké uznání, byl velmi vřele přijat. Takže jsme možná přišli o další dobré představení, které bylo nominované. Nejsem si jist, ale taky to může být tím, že některé přehlídky neměly dostatek kvalitních představení. Vezměme si například Wolkerův Prostějov, ten tu prakticky zastoupen není. Ani Náchodská prima sezóna nijak zvlášť nezazářila. Takže je otázka, jestli tyto další linie amatérského divadla mají tolik slušných a dobrých reprezentantů.

Tento rok se v Problémovém klubu zabýváte především herectvím, což ve zdejších podmínkách nebývá příliš zvykem. Jak si to vysvětlujete?

Ono je to strašně jednoduché. Nám se daleko lépe hovoří o koncepcích než o jednotlivých aspektech, které divadlo sestavují. Hovořit o divadle a jeho jednotlivých složkách je vždycky složitější. Ono to herectví vlastně z jistého hlediska, v rámci velkých smělých konceptů režijních a dramaturgických, jako by nebylo tak patrné, zřetelné. Dokonce to vypadá, že není důležité a podstatné. Že důležité a podstatné jsou jiné věci. Proto se o herectví, a já tu zkušenost mám už dlouhou dobu, hovoří nejméně. Přestože bez herce divadlo není ono, pokud je to tedy divadlo, které herce potřebuje. Vznikají nejrůznější produkce, kde se s hercem zdaleka tolik nepočítá. V tom je asi hlavní problém, proč se o herectví nemluví. Osobně už jsem dlouhou dobu přesvědčen, že v amatérském i profesionálním divadle je ten problém vývoje v tom, že se koncepce, režie, dramaturgie někdy posouvají, vyvíjejí, až už se nám to líbí nebo nelíbí, ale v herectví se nic neděje, nic se nemění. A myslím, že s herectvím se musí něco stát a musíme se tím zabývat.

Můžete popsat současné trendy v herectví?

To je jednoduché, i když trochu zjednodušené. Jednak tady máme klasické herectví, to je to, že uděláme postavu jako charakter a přidáme rysy, kterými se herec nějak přeosobňuje, předuševňuje. To je to klasické herectví, které na českých profesionálních i amatérských jevištích od 19. století velmi dobře funguje. A druhý je ten proud, který je v takové té, řekněme, vizuální podobě, kde už o postavu, o charakter vůbec nejde. Jde o to vytvořit nějaký fragment, sekvenci v daném představení, která pomocí nebo i skrze herecký materiál, tělesnost člověka, nabídne určitý vizuálně silný vjem. V dokonalé podobě jsme to tady na Hronově viděli v litevském představení Medvěd. Zatímco pokusy o tyto trendy u amatérského divadla potřebnou trénovanost vůbec nemají. To chce přípravu. A pak najednou samozřejmě vyvstane problém, jak to na jevišti udělat.

Jaké faktory podle vás trendy v herectví ovlivňují?

Budu-li se držet scény amatérské, je na místě otázka, jestli s tím mají něco společného ZUŠ. U nás se to vlastně všechno popletlo dohromady. Ale to je na dlouhé povídání. Protože tak zvaná dramatická výchova, nenalezla místo na školách. Takže přešla do ZUŠ, ale tím došlo ke smíšení, protože čistá dramatická výchova nemá za cíl dělat divadlo. Otázka tedy zní, vychovávat k herectví nebo nevychovávat? Je to velmi nevyjasněné. Já tvrdím a tvrdit budu, že až na vzácné výjimky mi nikdo nedokázal, že to funguje. A že by existovala systematická výchova, že by se systematicky došlo k herectví nějakého typu, si nemyslím. Jedná se spíš o náhody nebo specifické osobnosti, které s dětmi pracují. Když se podíváme na profesionální školy, tak tam samozřejmě funguje tradič-

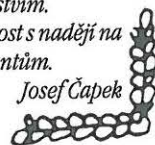
Dokončení na str. 2

SOBOTA 9. 8. 2003

Umění je umělcům nutností, ale nikdy ne podnikatelstvím. Investovat šikovnost s nadějí na výnos náleží spekulantům.

Josef Čapek

Od 9:00 do 10:00
Semináře a dílny

Od 10:00
Úkázky z práce seminářů

14:00 Malý sál Jiráskova divadla
Problémový klub

16:30, 20:00 Jiráskovo divadlo
Ořechovské divadlo Ořechov u Brna
PO VŠEM HOVNO, PO VČELÁCH MED

16:30, 19:30 Sál Josefa Čapka
DS Tyl Dačice
PORTUGÁLIE

16:30
Pochod dechovky ZUŠ městem

17:00 park A. Jiráska
Koncert dechovky ZUŠ

21:45 náměstí Čs. armády
Slavnostní zakončení
73. Jiráskova Hronova
OHŇOSTROJ

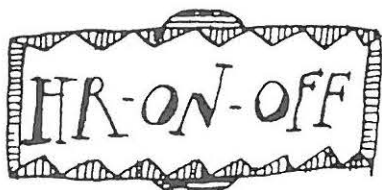
POZOR!

DOPRAVNÍ OMEZENÍ!

V sobotu 9. srpna 2003 od 13.00 hod. platí zákaz parkování na náměstí Čs. armády v Hronově.

Prostor musí být vyklizen z bezpečnostních důvodů konání ohňostroje.

Záchytná parkoviště pro vozidla: parkoviště u zimního stadionu, park u Textonnie podél železniční trati, parkoviště ve Dvorské ulici, Freiwaldovo náměstí, parkoviště u nádraží ČD.

Jakousi tradicí či dokonce rituálem loučení s Jiráskovým Hronovem se stává páteční představení výsledků workshopu Sergeje Fedotova. Letos se Fedotov zaměřil na výzkum pračlověka a jeho rituálů. Za svitu ohňově nasvícené scény se jakýsi rudý šaman vřítíl na prázdnou plochu velkopoříčské sokolovny, v jejímž středu přes sebe ležely dva černé kmeny stromů. Kolem nich začaly tance lovců mamutů a jejich squaw. Toť Problémový klub, ihned jsem v tom reji poznal. Uprostřed profesor Císař a kol něj oddaní křováci. Nenávidí ho i miluji. Ty hvězdičky, ty ti nedarujem, mumlal jeden z neandrtálců. My tě milujem, své ženy ti dáme, hrdal jiný. Do toho vstoupil jsem já oblečen jen v bederní králičinu a vyzval

šamana na souboj. Skotačili jsme kolem sebe, ostatní se přidávali k jednomu či druhému. Rozeznal jsem hopkajícího Zajíce, dva dravce s drápy orlími ze Slovenska přiletivší, Petra Lantu s krvavými tesáky, Yettiho Tejkla v dívčím převleku a dokonce i kavárensky se povalujícího Radovana Lipuse. A tam se jakýsi husita schejbal, snad Žižka, snad pán z Černína. Vzadu hrdinovou Rybářku vidím... Dost už s vypočítávacím divých mužů a žen. Začal lýt boj na život a na smrt. Jeden z nás zemřel. Kdo? Nevím. Vraha ani mrtvolu nenašli. V rozhodující chvíli totiž vyhasla vesmírná energie, již tanečníci na začátku načerpali, a tím byl konec show. Sergej Fedotov se s námi dosvědání rozloučil, pokračování bude prý až příští rok. A já do redakce běžel psát tento sloupek. Na obloze zářil měsíc a v Tritonu do hrdel teklo víno. Divadlo mnoha tváří a imaginací zjevovalo se na letošním Hronově. Tancům i milování velel horký bůh zvaný Šilenství. Měli jsme se rádi i zvraceli. Ustáli jsme radikální vetřelce, nadšeně přivítali božstva z jiných planet a do hlavy utloukli jednu hodnou ženu. Byla z cizího kmene a sbírala naše kletší. Nikomu se nelze zavděčit, ani amatérům, ani šamanům, ani já, ani mně. Tak zůstane v mé mysli 73. Jiráskův Hronov zachován. S tímto poznatkem musím žít až do konce svých dnů.

A zemřela Klára Jerneková, herecký idol mého dětství. Upila se. Mějte se tuto noc rádi. A milujte. Líp nebude. Líp je právě teď. Anebo bylo. Vladimír Hulec

Dokončení ze str. 1

ní metoda, která vede k psychologicky motivovanému herectví směřujícímu k charakteru. A výboje do té druhé oblasti jsou sporadické a dané tím, že přijde někdo, kdo je ochoten je učinit.

Ted' z jiného soudku. Kdy a kde jste byl poprvé v divadle?

Já jsem rodák z Hradce Králové a tam byla hospoda Koruna, kde vystupovali kočovní loutkáři. Chodil jsem tam s rodiči a později, když jsem nabral trochu rozumu, jsem dostal korunu a šel přes park do hospody sám. Můj největší zážitek byla loutka "Dupák". To byla taková loutka, kde bylo péro a ona se smršťovala a vymršťovala, vyletěla do vzduchu a při dopadu zazněla hrozná rána. A to pro mě byl prvotní a největší divadelní zážitek, který mě ovlivnil téměř na celý život.

Minulý rok na Femadu jste vyprávěl, že jste se na divadlo dal proto, že vám nešla matematika...

To nebylo úplně tak; samozřejmě že jsem při výběru vysokoškolského studia věděl, že tam, kde je tato věda, jsem zcela zbytečný. Mě zajímala spousta věcí, vášnivě rád jsem četl, potom mě bavila muzika. Jednu dobu jsem toužil být muzikantem, ale potom jsem zjistil, že na profesionalizaci nemám. Ale mezi tím jsem se díky osudovým náhodám zapletl s divadlem a zjistil, že je mi blízké. Velké štěstí jsem měl i v tom, že když můj oblíbený profesor češtiny, který psal recenze do krajského tisku, odcházel do Prahy, navrhl za sebe na své místo mě. Já jsem to přijal a byla to pro mě cenná škola. Asi tři čtvrtě sezóny jsem psal pod pseudonymem a v divadle se pořádaly detektivní akce, aby se zjistilo, kdože se to o nich vyjadřuje tak brutálně, protože jsem si nebral žádné servítky a taky jsem jistě psal úplně blbosti. Ale byl to pro mě ohromný zážitek, protože jsem o divadle najednou musel začít přemýšlet jinak, než do té doby. Přišel jsem na to, že mě to přemýšlení baví.

Jak po takto náročných přehlídkách relaxujete? Co budete dělat, až se vrátíte domů?

Já se vždycky vracím domů a mám zadání, abych napsal pro Amatérskou scénu takové shrnutí o Hronově. To sice na několik dní odložím, ale pak se to zase snažím napsat, abych to nezapomněl. Přeci jen to vyprchá. Takže až přijedu, budu se věnovat úplně jiným věcem, ale jenom dva tři dny a potom se k Hronovu zase vrátím a začnu psát. Protože mi v paměti zůstane jenom to, co mě osobně zaujalo a mě nezaujímají věci jenom nejlepší a kvalitní. Mě divadlo zajímá i z jiných stránek, takže si nikdy nenaříkám, že je divadlo špatné, když už na něj jdu. Třeba i ze špatných představení mi vyplynou zajímavé momenty a vjemy, které si trvale uchovávám a dávám do jiných souvislostí.

Simona Bezoušková

ARTAMA UVÁDÍ, POSLOUCHEJTE!

POZOR! V sobotu 20. září 2003 v 11.00 hodin dopoledne si nalaďte stanici Praha Českého rozhlasu.

V populární relaci **Tobogan** se uskuteční křest II. dílu **Místopisu českého amatérského divadla, M-Ž**. Připravili ho Vítězslava Šrámková a Jiří Valenta s širokým okruhem dobrovolných spolupracovníků, kteří se podíleli na přípravě podkladů z jednotlivých okresů, míst i souborů. Díky jejich entuziasmu a pomoci mohla tato encyklopedická práce, zachycující ve dvou dílech historii i současnost ochotnického divadelního dění v 6314 městech i nejmenších vesničkách celé republiky, vzniknout. Mnozí z nich již přijali pozvání a jako hosté se pořadu, vysílaného v přímém přenosu, zúčastní. Zváni jsou i odborní lektori publikace, prof. dr. Jan Císař, prof. dr. František Černý a dr. Adolf Scherl, kteří přispěli mnoha cennými radami. Kmotry knihy budou herci, kteří mají své kořeny v amatérském divadle - Hana Maciuchová, herečka Divadla na Vinohradech, a Ondřej Pavelka, člen Národního divadla. (Původně přislíbil účast v Toboganu i ministr kultury Pavel Dostál, ale musel se omluvit vzhledem k služební cestě do Finska.) Tobogan jako vždy uvádí Tomáš Sláma, pochopitelně také bývalý amatérský divadelník (mj. člen ostravského Divadélka pod okapem, které slavilo úspěchy na JH v 60. letech, a Waterloo).

II. díl **Místopisu** je čtvrtým svazkem a vyvrcholením publikační části **projektu Dějiny českého amatérského divadla** (mj. po Cestách a Bibliografii), připraveného v útvaru ARTAMA Informačního a poradenského střediska. Má 784 stran a skoro tisíc obrázků. Objednávky na adrese IPOS, sklad publikací, Blanická 4, 120 21 Vinohrady, distribuce od poloviny září.

(art)

JUBILEJNÍ SNÍDANĚ

Před patnácti lety si na hronovské radnici řekli „ano“ dva nadšení divadelníci, Šurka a Vašek Novotní. Svědčili jim tenkrát Mirka Císařová a Saša Gregar a opět jim včera ráno asistovali - při jubilejní snídani, která se koná vždy jednou za pět let. Podával se chléb, sýr, káva čaj, Císařová s Gregarem měli i studené mléko, dále Bohemia brut a láska. A čas letěl, za necelých pět let prý znovu ve Stovce...

sg

Alois a Vilém Mrštíkové: Maryša
DS Jana Honsy Karolinka

NĚKOLIK VONIČEK

vonička 1: „Prostředek dorozumění je poselstvím“, napsal McLuhan, což je velká pravda, u nás spíše známa jako princip formy, která se stává obsahem, a následně sdělení, jehož předmětem je způsob sdělení sám. K tomu lze přiřadit tvrzení zde na Hronově částečně výsledovatelné, že hranice nevede mezi *avantgardním* a *konzervativním*, ale že vede jinde. Mnohé dílo konzervativně ztvárněné je avantgardnější než nejlépe naučená a uplatňovaná post and post moderna.

vonička 2: další axiom zní, že když dva dělají totéž není to totéž, čímž míním, že se lze inspirovat dílem jiného tvůrce, ba dokonce lze přejímat, ale pouhé opisování i v divadle amatérském není zajímavé. Tím u Maryši míním Morávkovské obrazy jako je rám klasiky, rám vesnice, rám příběhu, přes kostýmy a hudební motivy, až po konečnou otravu kuřecí polévkou a ne kafem, et cetera. Dále je zde inspirace realizovat jednání v různých scénografických objektech, od střídmych, estetizovaných, výpravných až po kýčové, což se naopak ukázalo výtečně zvládnuté až na kocoura Mikeše páně Lady panáčkujícího na okně a míchání na plotně.

vonička 3: v inscenaci byly též použity principy fyzického jednání, které je spojeno jak s vnitřním pnutím postavy, tak se somatickou potřebou se řeči těla z tlaku situace vyvázat, změnit nesnesitelnou mučivost bytí. Ve spojení příkladně s psychologickým herectvím má tento vyjadřovací prostředek schopnost upřesnit, rozšířit či aspoň esteticky povýšit výpověď, interpretaci hry, tématu, etc., jak jsme mohli ve značné míře vidět u Medvěda a Machebtha. Jde jen o to, že tento prostředek dorozumění, tato forma komunikace musí být organickou součástí postav nejen jako bytí v situaci, ale i jako součást řešení těchto situací, tedy mít výchozí strukturu. V případě režie Martina Františáka však tyto prostředky nabývaly podoby režijní extravagance, jejíž zdůvodnění lze vysledovat racionální úvahou, ale jako předmět sdělení selhávala, ba vyvolávala oprávněný smích.

vonička 4: obdobně naznačené, nahozené, ale i dotažené prvky lze nalézt ve zvykové a obyčejové rovině vesnice, přičemž beze zbytku funguje převod textu do valašštiny. Opět se jedná o snahu výpověď rozšířit, dát jí kontext časoprostoru doby vzniku, a současně přes divadelní prvky a divadelní konvenci teď a tady vsadit inscenaci do časoprostoru současnosti, do komunikačních mantinelů dneška, a to od jasných gest až po metafory a obrazy. Avšak povytce všechny tyto prostředky, poučené i převzaté, nevrostly organicky ani významově do inscenačního principu, takže opět nabývaly spíše podoby režijního diktátu.

vonička 5: zajímavé je, že výše uvedené postřehy se plně vztahují na první polovinu inscenace, zatímco v druhé polovině jsou tyto prvky staženy na minimum, a to výstředně ku prospěchu jevištní realizace. Spíše se komunikuje přes znaky, především symboly, a zmíněné somatické zveřejnění vnitřního pnutí vyjde příkladně u Maryši když jí tělo táhne od Francka přes veřeje skříň pod zavěšenou brokovnicí. A zase, zvuk cirkulárky na konci je zvukem do prázdna, je nejspíše lopatistickým upozorněním, abychom náhodou nepochybovali o tom, že přišla kmotřička Smrt plně modernizovaná - takže kdoví, třeba je to zvuk křovinořezu.

vonička 6: rád bych upozornil, že soubor Jasenka skutečně umí, hodně umí, i když zde byl použit jako animovaný folklór, z čehož nic neuplynulo.

vonička 7: co se týče Miroslava Urubka a Libora Křenka, zasloužili by si za ztvárnění postav soľpturu, a je na Karolince, zda ji provede v pískovci či jako mobilní holograf.

Vladimír Zajíc

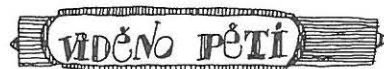
MARYŠA Z KAROLINKY (útržky, glosy, zmínky)

Maryša doširoka rozkočená. Valašským žilem obklopená a žitá v něm. Nahoře nebe. Dole zem. Sklénkami slivovice cinká v údolí Karolinka. A jak s bří Mrštíky zde nakládáno? Něco ne. Něco ano. Insenace jak tobogan. Nahoru dolů. Do čtyř stran. Jakoby trochu strach z rozhodnutí. Obava z vážnosti. Absence spolehnutí. První půle takřka komiksová. Rozhodně jiná, možná ne tak nová. (Vidíš Vladimíre či Jane Antoníne?) Odchod rekrutů s poněkud známým stínem. Co však s herectvím v tom nakresleném světě? Kuchyně. Krajina s cestou v divném létě. Hrané však s kolorovaným docela nespojeno. Střídavě oblačno i zataženo. Voliéra z malovaných stěn. Málo dovnitř a mnoho ven. Předčasně opuštěné kóty. Vždyť právě jen pro herce, pro ty je bojištěm tento zvláštní svět. Prožitek přijde co nevidět, škoda, že často se změní nápadem - *třeba zabíjením much* - v rozmělnění.

Až v hospodské scéně po přestávce vyrazí vpřed s prudkostí dravce. Lízal, Vávra, Francek - kus poctivého tance v postavách. Příběh se vrací, mizí strach. Pevné chvíle. Schopnost vyprávět a schopnost sdílet náhle vzkrísena. Obraz je obraz a něco znamená. Černá a bílá. Červená. Když věřím textu - jak voda vpřed mne žene. Ztrácím-li víru - utoneme.

A tak je u mne i s tímto představením. Mezi chůzí po hladině a utopením.

Radovan Lípou

Maryša

František Klaška
Nepochopitelné roz-
dvojení zasáhlo všechny
součásti inscenace: reál-
né jednání proti styliza-
ci, exprese proti šepotu,
malovaná výprava proti
náznaku, lidová muzika
proti napsané skladbě.
Věčná škoda všeho!

Petr Pochop

Já myslím, že Mrštíci
napsali drama a né
zpívánky. Civilismus
na jevišti nepatří !!!

Roman Štabrnák

Představení na mne
působilo dvojím do-
jmem. Každá půlka
jedním. První humor-
ně laděná - zvláště
jsem se bavil při pohle-
du na nakreslenou de-
koraci. Druhá drsnější. Dobré herecké vý-
kony. Shrnout toto představení do dvou
vět však neumím.

Marie Poesová

Mnohonásobná po-
larita představení mi
přinesla samé otázky:
Proč různé druhy
většinou exaltovaného,
stylizovaného
herectví, proč několik
scénografických
rukopisů, proč folklór a zároveň sladko-
bolná píseň, kdo je hlavní postava, atd.,
atd. Kde je nějaký malý klíček, který by mi
pomohl...

Petr Vojkůvka

Slibný začátek, pak
průřez několika žánry,
scéna tu imaginární, tu
ilustrativní, tu realistic-
ká (3x cimra beze stěn,
1x kuchyně malovaná,
opravdová vanička
s vodou, míchání v malovaném nebo ne-
existujícím hrnci), odchody jen dveřmi -
pak najednou zdí do domu = do hlediště.
Lev v kleci, všichni rekruti chodili
s Maryšou? ... Zajícova smrt.

VIDĚNO PĚTÍ

Inu, mládí je mládí

Sandra Kotisová
Mozaika obrazů, emocí, nečekaných efektů. Můj vizuální zážitek byl pro mě silnější než slova. Snad je to dobře – nebo ne?

Petr Vojkůvka

Je hořké a se ztracenými iluzemi. Vše na scéně využito k vyjádření spěchu, povrchnosti, nevážíme si ani vlastního těla. Varování?

Oskar Hulec
Texty skvělé, ty mě braly. Ale zahráli to nějak divně. Takže mě to mijelo.

Petr Pochop

Žárlivost jako stavební materiál konfliktu na pozadí krásného kýče. Zaujala mě především hravost, přirozenost a nápaditost. Inscenované obrazy ve mně vyvolaly asociaci Saudkových fotografií... Viděl jsem jemnou kokoterii s kýčem. Příjemné. Díky.

Jakub Schejbal

Z „Mládí“ na mě nepůsobilo tolik energie, jak by mohlo a dekadence také příliš nebylo. Ale mimo toho, že délka pro mě byla otravná, jsem si odnesl příjemný zážitek.

TRÍ ORŠŮKY PRO...

režiséra Martina Františáka

Už jsem slyšel několik názorů, že ve vašem představení bylo několik shodných momentů s Maryšou Vladimíra Morávka – například to, že Maryša otráví Vávru polévkou, ne kávou. Viděl jste Morávkovu inscenaci?

Já jsem Morávko představení neviděl. Třeba ta polévka není „morávkovina“, ale celé je to první verze textu Viléma Mrštíka. Když budete dělat Maryšu, tak budete bojovat s tím, že děláte tragédii a musíte se vyrovnat s grotesknem, které tam samozřejmě je. Budete se ho snažit buď nějakým způsobem přehrát nebo dostat jinam. Já jsem nebyl natolik odvážný, abych ten závěr dělal s kafem, takže jsem sáhl po té staré verzi. O té původní „polívkové“ verzi jsem věděl přes pana Pitínského.

Ve vaší inscenaci je na konci naznačená Maryšina sebevražda. To jste přidali vy, nebo je to také v první Mrštíkově verzi?

V původní verzi žádná sebevražda není, ale naše představení končí Maryšiny gestem zoufalství, tím, že se houpe na oponě. Není jednoznačné, ale já si myslím, že sebevražda může být buď gestem fyzického sebezníčení nebo gestem duševního rozkladu, který přináší osud a nutnost. Maryša je tragédie a je to dílo, které se řídí určitou shodou nutností. Ta osudovost je tam patrná z toho, že Maryša vlastně nemá žádnou vinu. Pokud ji má, tak je to třeba vina rodová. Struktura té tragédie připomíná hodně antickou tragédii. Oidipus nevěděl, co dělá, a skončil slepý. Maryša taky nevěděla, co dělá, narodila se v nějaké době, vyrostla v nějakém prostředí a měla špatný život. To je všechno.

V původní verzi Maryši se pije víno, proč se ve vaší inscenaci pije slivovice?

To vychází z toho, že náš soubor je z Valašska. Naše představení je také dynamičtější a slivovice je dynamičtější než víno.

David Slížek

**Karel Hynek: Inu, mládí je mládí (Románek)
De Facto Mimo Jihlava**

NOT DEAD

Som rád, že surrealizmus is not dead. A že technotakisto ešte stále nie je dead. Ani ničím nespútaná radosť z vymýšľania.

Spomínam si na krátke realvideo, na ktorom ide po ulici, popri zaparkovaných autách, mladý muž. Vyžaruje z neho radosť. Zrazu z neznámych dôvodov spustí na jednom z automobilov alarm. Mladík začne okamžite tancovať. Radosť z tanca zaplavuje monitor. Na také dobré techno snáď ešte nikdy netancoval. Nevadí, že nebol sám, že niekde v jeho žilách sa jemne prevažovala malá tabletky... Ale tá radosť!

Nuž a takú radosť som mal chvíľami zo surrealistického tanca jihlavskeho súboru na „hudbu“ Karla Hynka.

Aj príbeh, aj koláž.

More prítomných aj použitých rekvizít.

Viacere spôsoby hereckej práce (počnúc prvkami biomechaniky a končiac psychologickým prežívaním).

Výborný nápad striedal slabší nápad, občas zložitá štrukturovaná výpoveď o texte, o autorovi, o sebe, občas iba ilustrované slovo, občas spoľahnutie sa, že nech urobia čokoľvek, starý dobrý surrealizmus to unesie.

A on, potvora, hoc aj má na chrbte naložených pekných pár desiatok krížikov, to zvládol.

Chválabohu, ešte nie je mŕtvty, to len miestami ho je cítiť zatuchlinou.

Karol Horváth

POSMUTNĚLÉ MLÁDÍ

Posmutnělý román z krátkých textů a básní Karla Hynka. Zdivadelňování nedramatických textů. Tedy navlékání korálků na nit rámcového příběhu. Dnešní mladík, v tričku s ušounem, za zvuků techna, vstupuje do pokojíčku z dávno minulých let, uprostřed stojí červeně natřená nemocniční postel. On si vše točí na videokameru. Pak na jeho povel vstupují další herci, chlapec a děvče, oblečením se ocitají v čase onoho pokojíčku – tedy v časech mladí básníka Karla Hynka. Všichni tři zůstávají v jednom prostoru. Budou se setkávat, mýjet, doplňovat, soupeřit, zápasit, žárlit na sebe a také, jak to bylo u Karla Hynka, zápasit s přicházející smrtí, s tuberkulózou. Hynek tak činil ve svých textech i s patřičným nadhledem, tvrdostí, sarkasmem... „Čistý průstřel. Závět: Odkazujeme svá těla nekrofilům.“ ... Je vidět, že soubor pracuje do jisté míry poučeně s jevištní metaforikou, herci patřičně srozumitelně přednášejí texty, po smyslu, bliká stroboskop, hraje podkresová hudba... Kýžený zážitek a souznění, vtažení do světa básnickových reflexí spolu s protagonisty představení, se však nedostavují. Zůstávám vně představení, snažím se domyslet si, dedukuji... A příliš mnoho poněkud dlouhých prázdných míst. Nestrhli mě. Škoda.

Aleš Bergman

TRÍ OŘEŠKY PRO...

režiséra
Petra Soumara

Text Karla Hynka není na jevištích příliš obvyklý. Upravoval jste jej nějak výrazně?

Nijak výrazně jsem ho neupravoval. Seškrtnal jsem jenom pasáže, které odkazovaly k minulosti, snažil jsem se, aby hra vypovídala o současné generaci, o mladých lidech, o lásce, žárlivosti, neschopnosti komunikace a odcizení. Zkrátka o tom, co prožíváme všichni, i já, i když jsem čtyřicátník.

A jak probíhalo zkoušení? Nedocházelo ke generačním sporům?

Ne výrazně. Samozřejmě, že občas něco herci vnímali odlišně, ale k žádným velkým sporům nedocházelo. Ostatně já jsem si Terezku, Ondru a Lukáše vybral především proto, že jsou dobří jako recitátoři a spolupracovalo se nám dobře.

A jak vaši inscenaci vnímají a reflektují starší generace?

My představení hrajeme v Jihlavě hlavně pro školy, pro gymnázium, takže na něj chodí mladší diváci. Ale i učitelé a profesori ho přijali dobře. Zatím jsme se nesetkali s negativními reakcemi.

Simona Bezoušková

B. Slančíková-Timrava: Na jednom dvore TAMTAM OZ TAM-TAM Humenné, Slovensko

Úvodem bych rád vyjádřil lítost nad tím, že na Hronovech vidím tak málo slovenských inscenací, postrádám i slovenštinu, kterou jsem rád poslouchal. Na rozdělení státu se mě ovšem neptali, proč taky.

Inscenace zobrazuje situace, které vznikají kolem svatby, jejího neuskutečnění, vztahů a postojů a posléze její realizace. Je to takový schnitzlerovský milostný rej, už v samém začátku, kdy představa svatební noci a nevěra ženicha vyvolávají pocit erotického napětí a smyslové touhy. Není třeba popisovat jednoduchý děj, boj o ženicha a peripetii vztahů. Lze se však domnívat, že autorčina předloha obsahuje více výraznosti, sytosti, kontrastu a jisté ironie. Soubor pracuje v jednoduché scéně před černým horizontem. Lavice slouží ke šťastné proměně mizanscény, plní svoji základní funkci, v průběhu děje se s nimi v nějaké zástupné rovině již nepracuje. Kostýmy jsou esteticky příjemné, ve své obecné rovině postrádají jakoukoli charakteristiku (bílá blůzky, trička, červené, zelené a oranžové sukně, chlapi modré kalhoty), vypadají spíše jako oblečení tanečního souboru. Ostatně ani herci se převážně nepokoušejí o nějakou charakteristiku postav. Nepracuje se psychologicky na rozvíjení situací, jde spíše o základní, spíše představovaný a komediálně naznačovaný vztah či postoj, někdy v dialogu, jindy v rovině tanečně pohybového divadla, se značnou mírou hravého půvabu a přirozenosti. Soubor se stává i chorem, který děj komentuje mimicky, často v určité pohybové stylizaci.

Všechno plyne v příjemné komediální rovině tak lehce, že postrádám výraznější kontrasty, přesnější charakter, více ironie, zkrátka všeho toho, co by odskočilo od příjemné polohy studentského divadla ke skutečnému divadelnímu zážitku.

Vzpomínal jsem na inscenace Bednárika, Uhlára nebo Krasuly a měl jsem intenzivní pocit, že mě tento dobře vedený a vzájemně komunikující soubor připravil inscenaci ke snadnějšímu zapomenutí.

František Laurin

VŠETCI SME NA JEDNOM DVORE

Božena Slančíková - Timrava nenapsala žádnou divadelní hru, a napriek tomu sa stala frekventovanou divadelnou autorkou. Existuje dlhý rad dramatizácií - od Šulajových Ťapákovcov až po humenské predstavenie. Inscenačná tradícia B. S. - T. prešla pozoruhodným vývojom. Od realistickej drobnokresby popisujúcej dedinské prostredie cez expresívne dynamizujúcu skratku až po moderné divadlo pracujúce so zložitou štruktúrovaným dialógom, vnútorným monológom, prekračujúcim úzky rámec realistickeho divadla psychologickú pravdepodobnosť. Dalo by sa povedať, že posledné interpretácie čerpajú z postupov postčechovskej dramatiky. O takomto poňatí nás presvedča nedávna dramatizácia Petra Pavlaca, ktorá mala premiéru v SND v réžii Ľubomíra Vajdičku a stretla s veľmi pozitívnym diváckym ohlasom práve pre svoj súčasný divadelný jazyk. Prečo je táto autorka v dejinách slovenskej literatúry zaradovaná medzi kriticko-realistickej spisovateľov s dedinskou tematikou tak aktuálna aj dnes? Prečo súbor mladých cíti potrebu konfrontovať svoju súčasnú životnú realitu s príbehom z prostredia a času dávno minulého? Prečo sa v slovenskom divadelnom kontexte stále obnovuje inscenačný kód autorky a je schopný dokonca reflektovať postupy moderného divadla? Čiastočnou odpoveďou môže byť i predstavenie Na jednom dvore v podaní súboru Tam-tam z Humenného. Inscenácia

Dokončení na str. 6

VIDĚNO PĚTÍ

Na jednom dvore

Jakub Schejbal
Skvělá práce na jevišti. Přišlo mi, že v tomto představení jsem neviděl jediného zbytečného člověka, předmět či pohyb. Výborně zahráno a navíc nás netrápili žádnými složitými a překombinovanými metaforami. Bravo.

Sandra Kotisová
Milé a odpočinkové představení. Veselost a radost z něj přímo sálala. Jen tak trochu nevím, proč tolik dovedností nad tak drobným příběhem.

Roman Štabrňák
Pěkné, líbivé představení. V jednoduchosti je síla...

Adéla Kasalická
Zpočátku jsem měla problém s rozluštěním rodinných vztahů. Uvítala bych aspoň částečné rozlišení mužské části. Příběh byl jednoduchý, zbytečně nenatahovaný. Slováci mě příjemně překvapili.

Marie Poesová
Jsem ráda, že jsem mohla poznat úroveň „dramatické výchovy“ na Slovensku.

OSPRAVEDLNENIE

Týmto by sme sa chceli ospravedlniť organizačnému štábu JH a zástupcom mesta Hronov, že sme sa vo štvrtok o 18.30 nezúčastnili slávnostného uvítania nášho súboru. Mohli by sme si vyslieť, že sme to nestihli, lebo:

1. pokazil sa nám budík a zaspali sme
2. nešiel nám autobus
3. spadli nám kľúče do výtahovej šachty
4. dobrovoľník, čo za nimi ňaťahoval ruku tam spadol tiež
5. museli sme ostať s malými bratmi
6. bolo nam strašne zle
7. prišla teta z Ameriky
8. už piatykrát nám zomrela babka

V skutočnosti sme proste tupí, jednoducho sme na to zabudli a šli na večeru.

NAOZAJ NÁS TO MRŽÍ.

Slováci, Divadlo TAMTAM Humenné

NEMĚLO BY CHYBĚT v knihovničke divadelního amatéra

Nakladatelství ACADEMIA připravuje do předvánočního prodeje knihu divadelního historika prof. dr. Františka Černého *Divadelní život v Jaroměři 1819-1918*. Divadelní historikové se až dosud - pochopitelně - věnovali nejvýznamnějším, předním jevům divadla. Autor šel tentokrát jinou cestou, v knize zúročil poznatky z dlouholetého studia pramenů a poutavě popsal ochotnické divadelní dění a jeho význam pro společenský život a kulturní rozvoj středně velkého českého města. Poprvé také zaznamenal, co pro život města znamenaly a jak četné byly pobyty kočovných divadelních společností. Kniha bude doplněna bohatým dokumentačním a obrazovým materiálem a může být nejen zajímavým čtením, ale i metodologickou inspirací pro členy souborů, kteří se chystají psát divadelní historii spolků či míst, v nichž působí.

(art)

INZERÁT!!! POZOR!!! NEPROPÁSNĚTE ŽIVOTNÍ ŠANCI!!!

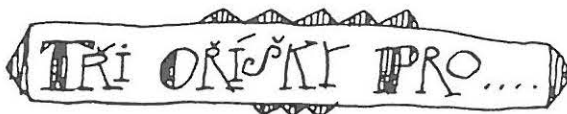
Chcete se podílet na organizování národních divadelních přehlídek? Chcete se stát redaktorem Amatérské scény? Útvar ARTAMA (součást IPOS v Praze) hledá nového kolegu za odcházejícího Jana Strejcovského. Kontaktujte v průběhu Jiráskova Hronova paní Lenku Lázniovskou nebo Dr. Milana Strotzera. Pražská adresa je uvedena v tiráži Amatérské scény.

Dokončení ze str. 5

tori rezignovali na psychologickou drobnokresbu, nezačínali sa opisom prostredia a predsa postihli ducha predlohy. Prostriedkami pohybového divadla vo veľmi úspornej choreografii akoby obnažili archetypálne možnosti zakliatie v príbehu. Aj keď textová zložka netvorí základnú os inscenácie, dramatikári nemenia jazyk, myslia divadelne a postavy nadobúdajú životnosť a sú nositeľmi významov typických pre dedinskú societu s presahom do súčasnosti. Irónia a schopnosť rozbiť selankovitý obraz vidieka, obnažiť rudimentárny a existencionalný rozmer vzťahu muža a ženy, stále prítomnú hlúposť, živočišnosť a márnomyseľnosť hlboko zakotvenú v prostredí, je hlavným komunikačným prostriedkom umožňujúcim preniesť zábery inscenátorov cez rampu k divákovi.

Je sympatické, že takto plnohodnotné predstavenie priniesol na hronovskú prehliadku súbor, ktorého korene sú v detskej dramatickej výchove.

Ján Zavarský

Vybrali jste si slovenskou klasiku - proč?

Asi kvůli autorce. Protože z té klasiky je právě ona taková, že dokáže být velmi kritická ke světu a ke všemu, co se kolem ní dělo. Protože jsme mladí a máme stejný pohled na život, možná, že v tom jsme někdy zbytečně moc kritičtí - tak nám to téma rezonovalo. A to, jak jsme to zpracovali, zase souviselo s naším temperamentem a touhou udělat klasiku jinak, než by to udělali ostatní.

Představení je hodně výtvarné, podobné si pamatuju např. od Silvestra Lavříka... Byla tady nějaká inspirace?

My vlastně takhle děláme i ostatní věci - takhle to prostě vidíme. Máme rádi pohybové, pocitové divadlo, snažíme se vytáhnout minimum slov, která mohou mluvit o všem a o ničem. Možná to souvisí s tím, že neumíme moc dobře mluvit... jsou to takové naše berličky (ha,ha). I když se dívám i na cizí divadlo, tak tenhle styl poetiky je mi bližší. Ta inspirace Lavříkem asi souvisí s tím, že od chvíle, kdy jsem začínala, viděl všechny moje věci. Já jsem začala dělat divadlo, když nás on, Karol Horváth a Dušan Vican vedli na dílně. Vlastně jsem do té doby divadlo ani neznala. Tohle bylo něco, co mě oslovilo, a bez ohledu na to, jestli jsme či nejsme v kontaktu, tak to vidím takto.

Co připravujete nového?

Teď děláme takový horor pro děti od Roalda Dahla *Hastrošovci*. Zdramatizovala mi to stejná autorka jako *Na jednom dvore*, Vanda Šutovská. Od Dahla jsme už dělali některé věci jako dětský soubor, moc nás to baví. Myslím, že jeho horory pro děti jsou daleko zajímavější než ty pro dospělé.

Jana Soprová

Vlastimil Peška: Po všem hovno, po včelách med Ořechovské divadlo Ořechov u Brna

Vzhledem k tomu, že toto poslední číslo Zpravodaje 73. JH vychází dříve, než budou odehrána poslední dvě představení (Po všem hovno, po včelách med; Portugálie) a není tedy možné zveřejnit aktuální reflexe, otiskujeme recenze na představení odehraná na národních přehlídkách - ve Vysokém nad Jizerou a v Třebíči:

Autor, režisér, tvůrce hudební složky i scénograf této inscenace Vlastimil Peška sáhl tentokrát do zdrojů folklórních. Jako vždy se pohybuje rovněž v žánru komediálním, v tomto případě na půdě masopustního veselí a masopustních taškařic. Ořechovští jsou v českém amatérském divadle jedinečným fenoménem. Mají styl, poetiku, které přijali ve spolupráci s Peškou za vlastní, jsou v nich doma, se spontánním gustem, mluví, tančí a zpívají zároveň jim to plně vyhovuje. A mají své diváky. Je-li známkou profese na stejné úrovni, ne-li ještě lépe, potom ořechovská úroveň. I když se přece jenom vynořily některé kar a žertů jsou vlastně tři roviny: obyvatelé vesnice jaksi stávají se díky maskám všelijakými fantastickými figurami masopustního reje, což jim dovoluje sehrát - být hercem v tom starodávném určení, že jsem někým jiným - anekdoty, v nichž předvádějí chyby svých sousedů a známých. (Ten název je přísloví, jenž s genialitou a stručností lidové metafory postihuje naše plahočení v pozemském životě, v němž jsme všichni hříšníci; o tom jsou ty tři maskarami zahráné „kousky“ ze života.) Ty tři roviny by se měly - především herecky, ale i dalšími scénickými prostředky - odlišit. Jenže to se nestane, po

Dokončení na str. 7

jevišti a zjeviště do hlediště se valí jednoduší proud masopustního veselí, jehož barva je hustá a křiklavá, že každé tišší, jemnější, klidnější místo – v hereckém provedení pak řekneme „lidštější“ – je balzámem pro duši a vítaným nahlédnutím do toho dynamického a stále se proměňujícího dění přece jen trochu odjinud. Ale je to opět ořechovské představení v poloze špičkové divadelní kvality a neméně kvalitní zábavy tak, jak to už léta známe a jak to už předem s potěšením čekáme.

Jan Císař

(převzato z Amatérské scény 6/2002, Císař, J.: Vysoké 2002 - Jenom festival komediálního divadla?, str. 4

TRÍ OŘEŠKY PRO...

režiséra
Vlastimila Pešku

Proč jste zvolil takový provokativní název hry?

To vůbec není provokativní název. Je to normální lidové rčení, a ono je samozřejmě potřeba tu komedii vidět... Samozřejmě jsem počítal s tím, že se ozvou hlasy proti. Ale musím říct, že lidi neobyčejně zajímá, o čem ta hra je. Budeme hrát asi pětáctýřicátou reprízu, a všude bylo úplně narváno, protože lidi neobyčejně zajímá, o čem to je. Já to nebudu prozrazovat – ale ono je to opravdu o tom, že po všem je hovno a po včelách je med. Je to i můj názor.

Připravujete něco speciálního ke 100. výročí souboru?

Naprostu speciálního. Včera jsem měl zrovna dotočnou, dělal jsem dokumentární film + napsal jsem knihu. Kniha bude mít název Úhledné škatulky aneb 100 let Ořechovského divadla. Ten dokument Třetí kostel aneb 100 let Ořechovského divadla se v podstatě hejbe kolem budovy našeho divadla. Takže dnes budu hovořit před oponou, že si vybíráme na naše nové divadýlko, protože bychom chtěli mít nové... Naše divadlo je totiž v naprostu dezolátním, strašlivém stavu. Je už to o zdraví. Není tam zrovna moc příjemné – kdyby tam nebyli příjemní lidi, asi by se na to spousta z nás vykašlala. Tak jsme si vysnili takovou věc – Ořechov má dva kostely a my jsme si vysnili třetí kostel, protože jakékoliv divadlo je pro mě kostelem.

Už máte určité naplánován nějaký titul na příští rok?

Jak se vrátím z Hronova, začnu psát Jappeho z vršku, ale bude mít název Jappe, tobě jebe. To je takový můj vyznání, píšu si tu hru sám sobě na tělo – píšu si to ke své padesátce. A zahraju si hlavní roli.

Jana Soprová

Zoltán Egressy: Portugálie
Divadelní spolek Tyl Dačice

Divadelní spolek Tyl Dačice přivezl inscenaci hry současného maďarského dramatika Zoltána Egressyho Portugálie. Tato hra i přesto, že zobrazuje temné stránky současného života, nepatří do moderní vlny takzvané cool dramatiky, protože přece jen nabízí určité paprsky světla, určitá pozitivní východiska. I přes oblibu a popularitu má svá velká úskalí a není snadné ji realizovat. Je založena na komplikovaných motivických vazbách a fragmentálních, ale současně složitých dialogích. Prolná se v ní realita a různé roviny snů.

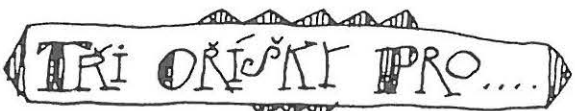
A jak si s tím poradil dačický soubor v režii Otakara Tesaře? První půl hodinu jsme váhali a netušili, co se před námi odehrává. Chyběl nadhled a postoj k tomu, co nám chtěli sdělit a k čemu bude inscenace směřovat. Necháпали jsme to, a tak jsme se nudili. Naštěstí se to zlomilo, a najednou začalo představení fungovat. Bylo tomu tak od scény Kolíka s jeho ženou Jitkou u rybníka, na kterou stejně zdařile navázal dialog Mašle s Drobkem tamtéž. Tady naštěstí začaly fungovat elementární prvky reálného života a jejich prostřednictvím začalo představení komunikovat s diváky. Poslední třetina inscenace šla pak až do komediální polohy, a ta dala nakonec celé inscenaci tvar. Odchod všech z hospody nakonec dovoluje vykresat jiskřičku naděje na „lepší příští“, na splnění pozitivních snů. Pokud jde o Mašli, autor ji v závěru opouští a vůbec neřeší, co se s ní stalo po odchodu Drobka. Režisér ji nechává sedět v rohu hospody s pohledem do prázdna, ale tušíme, že i ona, zatím trpící, se z toho dostane.

Prostor venkovské hospody působil neútně tak, jak měl. Scéna byla příliš plochá a rozsáhlá, což možná hercům poněkud komplikovalo situaci. Ale od onoho výše zmíněného zlomu už jsme to vnímali méně intenzivně, než v první části inscenace.

V každém případě je třeba ocenit odvahu, s níž se Dačičtí do realizace obtížné předlohy pustili, a litovat té ne zcela vydařené první třetiny. Protože v těch zbylých dvou nás zaujali.

Alena Exnarová

Převzato z AS č. 3/2003

režiséra
Otakara Tesaře

Divadelní soubor Tyl do té doby, než jsme si vybrali Portugálii, hrál většinou muzikály, ať Noc na Karlštejně nebo Nejkrásnější válka, a vždycky v tom velkém obsazení 40-50 lidí. Cítili jsme, že bychom taky rádi jednou udělali „normální“ divadlo. Jak odebíráme SAD a Amatérskou scénu, tak jsem listoval a listoval, až jsem v jednom ze starších ročníků objevil Portugálii. Původně jsem si logicky myslel na domácího autora, ale v téhle hře jsem objevil něco, co chci hrát – že je to tragikomický příběh, kde je dost toho komediálního, ale ještě navíc si z toho ti lidi mohou něco vzít a je to o svobodě, o snu, to mě fascinovalo. Trvalo mi dost dlouho, než jsem hru

Dokončení na str. 8

Určitě jste ho často potkávali. Seděl u své krabice, která se na čas změnila na prodejní pult, a nabízel nová čísla Zpravodaje, pohlednice a programové brožury. Za krabicí se téměř ztrácel. Jak se na letošním JH prodávalo jednomu z našich kamelotů, devítiletému Petru Simonovi?

Jak ses před festivalem na prodávání těšil?

Těšil jsem se hodně. Teď už prodávám druhým rokem. Byl jsem tu před rokem, líbilo se mi to, a tak jsem se zase vrátil.

Jak dlouho každý den prodáváš?

Někdy i do devíti nebo do desíti večer.

Co jde nejlíp na odbyt?

No, nejlíp Zpravodaje.

Čteš taky Zpravodaj?

No, někdy.

Co se ti na prodávání nejvíc líbí?

No, že si vydělám a taky mě to baví. Když jsem u babičky, tak si někdy s bratrancema hraje na prodávání.

A co s bratrancema prodáváte?

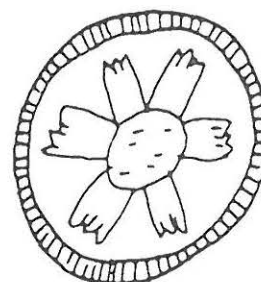
Hračky a tak.

-ds-

HLAS LIDU?

Organizátoři Jiráskova Hronova dodnes nepoděkovali věcným a přenosným vzkazům na „zdi nářků“, proto tak za ně činím já. Určitě by stálo za to se jimi nechat inspirovat a příští ročník JH uspořádat jako velice „chladný“ nebo dokonce „postmoderní“. Pak ovšem hrozí riziko, neboť jak pravil Karol Horváth: „Postmoderna nám všem naozaj zrovňala hlavy.“ (DK 6. 8. 2003)

lout

ANKETA

KDYBY SE MĚL ZDRAMATIZOVAT VÁŠ ŽIVOT, KDO BY BYL AUTOREM ONĚ DRAMATIZACE A KTERÝ HEREC/ KTERÁ HERČKA BY HRÁL/A HLAVNÍ ROLI?

Petra Kohutová, dramaturg

Dramatizoval by to Emil Ajar, režíroval Aki Karismäki a hrál by mě Jeremy Irons. Jmneovalo by se to O smutných očích Petry Kohutové.

Hana Nedvěďová, starostka Hronova

Netroufnu si říct konkrétního autora, měl by to ale být někdo, kdo píše spíš komedie než dramata, protože se snažím brát život s úsměvem. A když by měl někdo ztvárňovat mě v tom díle, tak by to měl být někdo s optimistickým pohledem na svět...takže...no snad bych si to nejraději odehrála sama. Člověk celý život hraje nějakou roli, takže na těch prknech by to možná dostalo takovou dimenzi, že by to, co se snažíme skrývat v tom normálním životě, vybublovalo na povrch.

Sergej Fedotov, režisér

Přál bych si - kdyby to bylo možné - aby můj život dramatizoval Franz Kafka, aby ho režíroval Federico Fellini a kdyby to zahrál Al Pacino, byl bych šťastný. Jmenovalo by se to Člověk, který jde do konce.

Hradec Králové plný komediantů 2004

Bude opět při X. ročníku mezinárodního festivalu Divadlo evropských regionů. Letos se během deseti dnů hrálo víc než sto třicet představení, polovina z toho v Open Air programu, který uvádí představení profesionálních i amatérských souborů pod širým nebem - v otevřených atriích historických budov, na letních scénách Klicperova divadla a Draku, pouliční produkce pak kdekoli v parcích a na náměstích. Pokud taková představení máte, a budou-li vám vyhovovat podmínky pořadatelů, přihlaste se - uzávěrka je 30. dubna 2004 a přihlášku i s podmínkami najdete na stránkách

www.klicperovodivadlo.cz

nebo

www.vsvd.webpark.cz.

Festival začíná v pondělí 21. a končí ve středu 30. června 2004.

Dokončení ze str. 7

na jeviště dostal, protože příprava byla delší než zkoušení, ale myslím si, že to bylo jediné dobře, protože jsme si vyzkoušeli jinou parketu než jsme hráli doposud a chceme v tom pokračovat.

Jaké bylo pro vás nejdůležitější téma hry?

Nejdůležitější je pro mě téma snu a splnění snu. V té hře má každý svůj sen, ať už si ho dokáže nebo nedokáže naplnit. Tam, kde nečekáme, že se ten sen naplní, tam se zrovna naplní, i když svým způsobem tragicky - to je vlastně taková výzva. Protože každý z nás má sny, ať už ve svém civilním životě, v povolání, v čemkoli, a dokážeme je taky naplňovat a nenaplňovat. A to stojí za zamyšlení.

Ted' jste se namlsali na činochře - hledáte další činoherní titul?

Samozřejmě, nebude to muzikál. My jsme vlastně ještě v letošním roce uváděli Noc na Karlštejně, měli jsme to připraveno do nádvoří státního zámku v Dačicích. Příští rok máme oslavy 120 let, takže myslíme, že pravděpodobně uděláme zase něco z takového průřezu, jaký jsme zvyklí na těch výročních dělat. Ale zároveň se chystáme pro přehlídku a pro diváka pokračovat v tom, co už jsme začali. Ted' se to ještě hůř hledá, protože si člověk si uvědomuje, že si vyhodil určitou laťku a chce opět silné téma, chce, aby to nebyla plytká hra, a to se opravdu špatně hledá...

Jana Soprová

A JAKO ABECEDA DIVADLA rozhovor s prof. Františkem Laurinem

Co pro Vás znamená divadlo?

Pro mě osobně je divadlo koníček, životní povolání. Je to něco, čím žiju od svého útlého dětství až do dneška a zatím nemám pocit, že bych se s tím chtěl rozloučit.

Léta pracujete v profesionálním divadle, ale na amatéry nazapomínáte. Je amatérské divadlo nějakou vaší speciální láskou?

Nemůžu říct, že by bylo mojí speciální láskou, ale láskou je v každém případě, především proto, že amatérské divadlo má trochu jiný charakter, jinou funkci než profesionální. A také proto, že mám možnost poznávat spoustu lidí jiných povolání, kteří jsou nadmíru tvořiví, přátelští, kteří vytvářejí pospolitosti úplně jiného druhu než zažíváte i ve fungujících profesionálních divadlech a také proto, že za ta léta jsem opravdu poznal spoustu přátel, mezi které se vždycky těším.

Tady pracujete převážně s mladými lidmi. Dělal jste si průzkum, jestli se chtějí zabývat profesionálním divadlem?

Myslím, že většina z nich se nechce věnovat profesionálnímu divadlu, ale tím není menší jejich úsilí divadlo poznat, vyzkoušet si je. A myslím si, že i když se divadlu nikdy nebudou věnovat, to základní poučení, ta vlastní zkušenost se jim hodí pro osobní život. A důležité, dokonce mnohem podstatnější než ty odborné věci, je to, že tu poznají spoustu přátel a že se jim podařilo vytvořit výborně fungující partu, což - až půjdou do profese nebo na jinou školu, kde budou fungovat různé přehrady, konkurence a představy, co by kdo měl a neměl, hlídání se navzájem - se jim už nikdy nemusí podařit zažít.

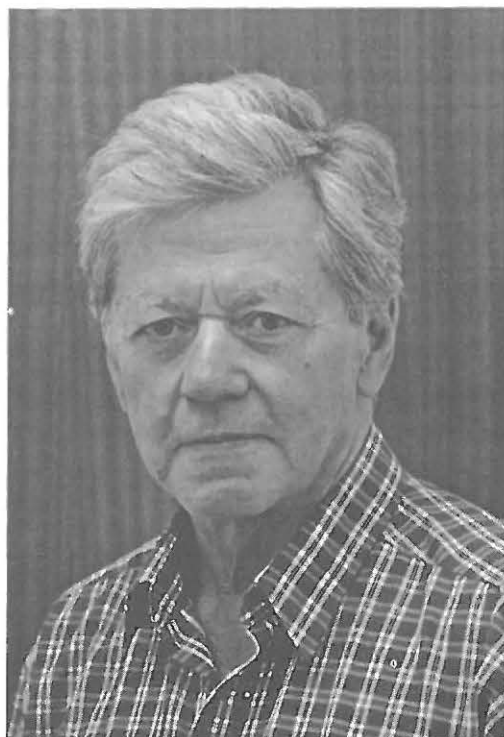
Učíte na konzervatoři budoucí profesionály. Vidíte velký rozdíl v jejich přístupu v porovnání s amatéry, s nimiž se setkáváte tady? Jsou amatéři více "free"?

Určitě je to tady víc free, ale ono to vychází z té dělicí čáry, kterou pocítují ti, kdo se dostanou na školu. Jestliže v souborech, kde amatéři hrají a je to vlastně nezávazné, pocítují radost ze hry, myslím, že tenhle pocit by měl být na škole uchován. Rozdíl je ten, že tam se musí pracovat podle nějakého řádu, podle nějaké koncepce, musí se učit nějaké věci, které je třeba tolik nebaví nebo nemají chuť se tolik připravovat. Tady začíná první krok k profesionálnímu divadlu, profesionálnímu školství. V každém případě by si škola měla uchovat hravost a příjemnost těch prvních dotyků s divadelní zkušeností, i když má jiné parametry než takový prázdninový kurs.

Určitě v kurzu diskutujete. Máte dojem, že chtějí poslouchat či spíše sdělovat své názory?

První den jsem měl pocit, že mezi nimi byla určitá, ne přímo společenská, možná spíše osobnostní přehrada, kdy k sobě hledali cestu. Každý vážil, co řekne a samozřejmě ti méně odvážní se snažili neříct téměř nic. Byl jsem neobyčejně překvapen, že druhý třetí den se to všechno uvolnilo, teď se ti lidi před sebou nestydí, nestydí se shodit, nestydí se říct svůj názor. Zřejmě někteří z nich zůstávají víc u pocitu, mně se to líbilo, mně se to nelíbilo a hledají vlastně prvně v životě slova, aby to popsali, blíže vyjádřili, nějak formulovali. Zatímco někteří z nich jsou schopni třeba velmi laicky, ale poměrně přesně říci podstatu toho, co viděli. Popsat to, a dokonce na základě zkušeností, které získali během těch několika dní, použít i některých odborných termínů.

Dokončení na str. 9

Váš kurz se nazývá Abeceda divadla. Co jsou podle Vás nejdůležitější věci v divadelním procesu, ať už z hlediska tvůrců, či diváků?

Vyjdou z našeho kurzu. Někteří měli pocit, že se za ten týden dozvědí o divadle všechno, že se za týden naučí hrát divadlo - hned druhý den zjistili, že to není možné. Já jsem si připravil spoustu materiálů a všeho, co bych měl probrat, a první den jsem zjistil, že toho můžu probrat tak deset procent. Protože všechno, aby to mělo smysl, potřebuje svůj čas. Takže z těch základů: snažíme se v diskusi hledat, nacházet a pokusit se analyzovat jednotlivé složky představení, jaká je práce režiséra, kdy je vidět a kdy není vidět, jaká je funkce výtvarníka, dramaturga, jaký je postup práce herce od prvního čtení hry, cesta od sebe k pochopení okolností, které mně jsou naprosto vzdálené přes něco co jsem sám v životě zažil, ale také třeba o funkci scénické hudby. Byl bych rád, aby se snažili trochu rozlišovat a v těch nejjednodušších náznacích se dozvěděli, co vlastně která profese je a jak je na představení vidět. Druhá taková praktická věc je, aby oni sami sobě byli materiálem. Takže se vlastně snažíme pochopit, v čem jsou předpoklady k herectví, co to je herectví, jaký je rozdíl mezi životní a jevištní pravdou a snažíme se během těch několika dnů ovládnout některé základní termíny vnitřní a vnější herecké techniky. Začali jsme od daných okolností, od motivace, cíle jednání, průběžného jednání, pocitů, proměny emocí, prostě od těch základních věcí, které jdou rovnou zkoušet. To si oni na etudách zkoušejí, každý dostane téma, každý si to sám připraví. A v poslední řadě jsem jim dal na výběr z několika monologů - ať je to Julie - lahvička s jedem, Merkucio - královna Mab, Ženitba - Agáta, nebo Hamlet či Truffaldino. Každý si vybral a v tom krátkém čase se pokusil na tomto materiálu uplatnit své znalosti. Takže program byl strašlivě široký. Do toho jsme měli projekce videa scénografie prof. Svobody, navštívil nás profesor Císař, který se jim za půl hodiny snažil vysvětlit, co je dramatická situace a taky rozdíl mezi psychologickým a jiným typem divadla. Měli jsme tam nakrátko Davida Baziku, který vysvětloval, jak asi má scénograf pracovat, když si položí otázku nad textem, dr. Hrdinová nám přišla vysvětlit smysl a základní poslání kritiky. Takže i mimo rámec jsme se seminář pokusili obohatit o určité prvky, které odborník určitého druhu vysvětlí za půl hodiny rychle, názorně a srozumitelně a oni odsud odjedou a budou plní dojmů.

Nedá mi to, jako profesionálního divadelníka se musím zeptat, co říkáte dnešním divadelním trendům? A jakým směrem se podle Vás bude divadlo vyvíjet?

Myslím si, že řada divadelníků dnes vychází z jakési postmoderny, z toho, že před listopadem 89 bylo dobré dělat k establishmentu nějakou jinou alternativu, která rozbíjí navyklé struktury, rozbíjí navyká témata, životní schémata apod. A já mám pocit, že se brzy začnou ocítat mimo dobu. Protože ta doba plná chaosu, doba plná rozporů, plná věcí, které jsou pro lidi šokující a překvapující, že vůbec vznikly, protože si to nedovedli představit jak v tom pozitivním, tak tom negativním, volá po tom, aby dostala nějaký řád a styl, velkolepost myšlenky, něco, co tento svět potřebuje. aby se neustále opakovaně nerozhýbávala osa této země. Ale aby lidi najednou měli pocit, že je něco podrží pohromadě, že mají nějakou sílu navzdory individualismu, který bují. Myslím si, že v krátké budoucnosti nás budou očekávat představení velkých myšlenek, krásné, čisté, stylové, velkolepé. A ne hry, které jsou rozstříhané, chudoučké, umrtvující, které se hrajou podivně ve velkých krásných prostorech, kam nepatří. Zkrátka doba volá po něčem jiném než to, co se dneska představuje jako moderna a současnost.

Nevím, jestli se to bude hledat jen v autorovi, jestli to bude kompozice nebo montáž. Těch forem divadla vzniklo tolik, kdoví, která byla lepší a která horší? Myslím si, že divadlo jako kumšt a kumšt jako životní filozofie, by se měly dostat k tomu, že začnou stavět obrazy, které budou společnost a lidi dávat spíš dohromady. Není to hloupá touha po idylickém krásnu nebo schématu, ale mám pocit, že divadlo ve své různorodosti by mělo mít právo na život v celé šíři - samozřejmě za jediného předpokladu, že to bude divadlo zajímavé, které má co říct a lidi strhne.

Jana Soprová

OSUDOVÉ OKAMŽIKY 73. JH

J. Strojcovský dohlíží na vyprošťování diváků z toho, co zbylo z Jiráskova divadla po vystoupení souboru Dr. Krásky.

DIVADLO JE PRÍMA aneb trocha poezie nikoho nezabije

V zahajovacím projevu k letošnímu 73. JH přečetl ministr kultury Pavel Dostál text známého šlágru Ljuby Hermanové ze 70. let, který pod pseudonymem napsal tehdy zakázaný dramatik Milan Uhde. Píseň navrhl jako hymnu Jiráskova Hronova. Text jsme získali přímo od Pavla Dostála. Jiráskův Hronov 2003 končí, ať žije Jiráskův Hronov 2004!

Divadlo je příma

Když už mně všechno leze krkem,
znám na to osvědčený trik.
Řeknu si: Svět je jen pár prken,
co je jich škoda pro hřebík,
kulisy z ohraného škváru,
kostým a partner prostě šok.
Co hrajem, nikdo nemá páru.
Režisér trouba, autor cvok.

My jsme ti blázni, blázni z povolání.
My jsme ta banda, banda kašparů.
Mordy a fóry, fóry k popukání,
všecko se vejde na káru.
U nás se mrtvej stokrát, stokrát vzkříší
a živej stokrát, stokrát dokoná
a pak se sejdem, sejdem v zákulisí,
až za vším spadne opona.

V tu ránu jsem zas u maminky
a je mně sotva dvacet let.
Ráj pro mě voní vůní šminky
a prkna znamenají svět.
Den je jak vystřižený z ráje
a kašlu na kostým a plat
a jsem jen šťastná, že se hraje
a že v tom taky můžu hrát.

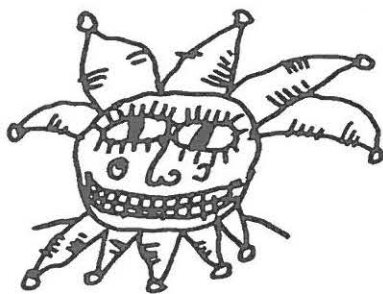
My jsme ti blázni...

To je to starý zaklínadlo,
co kouzlí zámky z papíru,
a proto já dám na divadlo,
na kumštýře i na šmíru.
A komu děcko v duši dřímá,
sotva těm čarům odolá.
Řekne: Ten tyátr je příma
a dá si se mnou dokola.

My jsme ti blázni...

Pro Ljubu Hermanovou kdysi napsal a pro Pavla Dostála v roce 2003 opsal Milan Uhde.

Zpravodaji se podařilo získat exkluzivní fotografii, která zřejmě zachycuje režiséra S. F. v době, kdy před třiceti lety vedl pionýrský oddíl Timur v Permu. Snímek dokazuje, že zálibu v nošení nádobí na čele S. F. získal už v době svého mládí.

-ds-

POZOR! NOVINKA NA TRHU!

Právě vychází kniha receptů proslulé senzibilly a šéfkuchařky Jídelny Jiráskova Hronova (JHJ) Maryšky Čpavkové a kol.

Motto: „Co se soli?! Ale bez soli vařit, to je umění!“ - neznámý strážník -

Z OBSAHU VYBÍRÁME:

Recepty:

Rosol v rosolu po Hronovsku
Vegetariánské těstoviny s uzeninou
Dršťková polévka se sojovými boby
Titanový knedlík se zelím
Vitamínový salát obohacený uranem
Sázená vejce v igelitu
Maso sedmi barev a žádné chuti

Několik praktických rad:

Co s leklou rybou?
Jak zrecyklovat hovězí plátek (vícekrát)?
Jak vyrobit koření z nedopalku cigaret?

V příloze:

Praktický adresář kafilerií
První pomoc při epidemii tyfu

Objednávky: na tel. číslo 777 310 991

PODSTATA DIVADLA JE VŠUDE STEJNÁ

Dokladů toho, že zdejší dílny a semináře nejsou jen pro amatéry či začínající herce, ale že jsou zajímavé i pro profesionály, je i na letošním Hronově několik. Jedním z nich je JANA EMA BERNÁŠKOVÁ, herečka Národního divadla moravskoslezského Ostrava. A ne herečka ledasjaká. Za pět sezón, co v divadle pracuje, si zahrála postavy, o nichž mnohé marně sní celý život – Terinu v dramatizaci *Romance pro křídlovku* režiséra Radovana Lipuse, Giradouxovu Ondinu (režie Peter Gábor), Shakesperovu Julii (Juraj Deák), Irinu ve *Třech sestřích* (Juraj Deák) nebo – letos – Ofélii v *Hamletovi* (Juraj Deák). Mohli jste ji vidět také v televizních pohádkách *O ječmínkovi* (režie Milan Císler) a *Král ozvěny* (Dušan Klein) či v televizní inscenaci *Komu zvoní hrana* (Roman Motyčka). Příští týden začíná točit film Milana Císlera *Duše jako kaviár*, kde ztvárňuje roli Milušky.

Pokolikáte jste v Hronově?

Potřetí. Dvakrát jsem byla u Radovana Lipuse. Absolvovala jsem jeho dílny kavárenského povalečství. Poprvé, to mi bylo šestnáct, se jmenovala Obývací nepokoje Petra Hrušky, v té době jsem ještě Radovana Lipuse osobně neznala a tak pro mne svět poesie, který mi nabídnul dostal nový rozměr. Studovala jsem tehdy Janáčkovu konzervatoř v Ostravě a divadlo bylo mým snem. Šla jsem do třetího ročníku a režisér Václav Klemens mi nabídl hostování v Divadle Petra Bezruče v inscenaci *Tajemná zahrada*. Během roku mě pozvali na záskok do Šumáře na střeše Národního divadla moravskoslezského a na konci sezóny mi Radovan Lipus nabídl roli Teriny v *Romanci pro křídlovku*. Takové štěstí při obsazení jsem od té doby už nikdy necítila. Měla jsem velkou roli ve velkém divadle!

Ale zpět k Hronovu. Další rok jsem zase jela na Radovanovu dílnu. Pak jsem několik let vynechala, byla jsem bud pracovně zaneprázdněná nebo nemocná. A teď jsem tady zase.

Co vás stále táhne do Hronova?

V Hronově se můžu absolutně uvolnit, být šťastná, nikdo totiž nečeká na mé chyby. Jedu na místo, kde jsou lidi, které zajímá divadlo, jsou jim zasažení, a současně jsou vůči divadlu i sobě navzájem laskaví, přívětiví, tolerantní. Tady si všichni fandí, chtějí, aby představení dopadlo dobře, nikdo nikomu nezávidí, alespoň já to tak vnímám. Divadlo je tady tím, čím by mělo být – komunikací. V lidech je divadelní jemnost a úcta. V profesionálním divadle to už je v jistém směru práce, tady je stále vnitřní radost z hraní.

Co je podle vás ta podstata divadla?

Když se jím lidé baví, když jsou schopni se plně soustředit, a dělají to s chutí a naplno. Ne proto, že se ráno musí do práce.

Jaké vidíte styčné body a jaké rozdíly mezi amatérským a profesionálním divadlem?

Podstata je všude stejná. V profesionálním divadle, ale existují mezi lidmi jisté bariéry, kolikrát dokonce brnění. Lidi zapomínají na tu jemnost, křehkost... Ovšem pochopitelně zase daleko víc ovládají řemeslo. Bez něj by v divadle pracovat nemohli. Tady nejsou tak technicky dokonalí, ale má to srdce, což se v profesionálním divadle kolikrát ztrácí.

Co vás do divadla přitáhlo?

Naivní představa svobody, což ale – jak jsem záhy zjistila – divadlo ve své podstatě není. Člověk na jevišti působí, že je naprosto svobodný, že může volně pouštět své emoce a může si dělat co chce, že má naprostou svobodu, ale ono to tak není. Všechno je narežirované, nazkoušené, přesné. To jsem ve svých patnácti netušila.

Kolik je vám let?

Dvacet dva.

Baví vás divadlo?

Baví. Hlavně práce s emocemi. A taky to, že divadlo napomáhá k jistému sebepoznání. Herec na jevišti vytváří sice někoho jiného, komu propůjčuje nejen své tělo, taky emoce a nechává postavu jaksi prohrabávat se ve své minulosti.

A jak vnímáte divadlo jako divák?

Chodím do divadla často, jsem vděčný divák. Většina představení se mi líbí. Chci se bavit, chci vypnout, chci vidět příběh, pohádku pro dospělé, i když se někdy přistihnu jak koukám na hereckou techniku a tím padem se ztrácím a přicházím o zážitek.

Přijedete ještě někdy do Hronova?

Určitě. Bude-li nějaký zajímavý seminář a budu-li mít čas, tak třeba hned příští rok. Letošní seminář byl fantastický. Paní Fischerová nám otevřela dveře do nonverbalní komunikace ze které jsem pať.

Vladimír Hulec

ZAČAROVANÝ KRUH

rozhovor se starostkou Hronova Hanou Nedvědovou

Proč město ukončilo spolupráci s občanským sdružením Kruh, které organizačně zajišťuje chod JH?

V roce 1998 město uzavřelo obstaravatel-skou smlouvu s občanským sdružením Kruh. Jejím obsahem je zajišťování kulturního a společenského života ve městě. Kruh za symbolickou korunu dostal budovu Jiráskova divadla, od roku 1999 také Sál Josefa Čapka. Město v současné době dává Kruhu na organizování kultury v Hronově neinvestiční příspěvek 1 milion 300 tisíc korun ročně.

Zdá se nám, že tento model by mohl fungovat lépe. Ke spolupráci města s Kruhem byla ze strany občanů i vedení města spousta výhrad. Spektrum kulturních činností je tady v Hronově dost široké – někdo se zabývá vážnou hudbou, někdo zpívá, někdo tančí, někdo hraje divadlo. Vedení města ale vnímalo hlasy z veřejnosti, že ne každá skupina má ze strany města, potažmo Kruhu, stejně rovné podmínky k rozvíjení své činnosti.

Město o tom s vedením Kruhu začalo diskutovat už v roce 2000. Na letošním dubnovém jednání zastupitelstva jsme se pak rozhodli, že zkusíme nový systém.

Při současné smlouvě také absolutně chybí přímá páka, kterou by město mohlo ovlivňovat činnost občanského sdružení. Od prvního ledna by proto měla vzniknout příspěvková organizace, která bude zajišťovat kulturní a společenské programy ve městě. Má to tu výhodu, že ředitele příspěvkové organizace jmenuje přímo vedení města. Já si myslím, že ten problém má dvě roviny. Jednak je to otázka systému, zda je dobrý a funkční – a každý systém má svá pro a proti – a druhá rovina je samozřejmě v personálním obsazení.

Znamená to, že smlouva s občanským sdružením Kruh byla pro město nevýhodná? Nestačilo by ji tedy změnit?

Ono je to trochu zvláštní, protože za město ji v roce 1998 podepisoval pan Houštek, který je v současné době na druhé straně barikády. Prostě je to i v různém pohledu lidí na věci. V žádném případě nebylo důvodem ke změně ze strany města to, že bychom chtěli na kultuře ušetřit, ba naopak. Cílem je oživit tyto dvě budovy, aby měly otevřené dveře pro všechny.

31. 7. byla uzávěrka výběrového řízení na ředitele příspěvkové organizace. Mám na stole deset přihlášek, 2. září bude výběrové řízení. Vypovězení smlouvy neznamena, že by Kruh musel skončit. Je to občanské sdružení s devadesáti členy. Ať si dál vyvíjí své aktivity, ať je to třeba platforma divadelníků, ať se klidně angažují v jakékoli činnosti. Lidí, kteří v Kruhu pracují si nesmírně vážím, když budu jmenovat, třeba Ivany Richterové. Já jí otevřeně říkám, co se nepovedlo, vždycky si to na rovinu vyřídíme, máme spolu velmi dobrý vztah. Bez ní si neumím představit, že by se nová příspěvková organizace dovedla nastartovat. Jsou tu lidé, kteří pracují v divadle x let, jsou to technici, kteří velmi dobře znají jeho zázemí. Počítáme s tím, že je zaměstnáme. Další členové Kruhu, které potkávejte v informačce a obětavě tam zajišťují ubytování a prodej vstupenek, jsou lidé, kteří to přijdou příští rok dělat zase. Věřím, že vůbec nevímají, jestli to dělají pod Kruhem nebo pod trojúhelníkem, když to tak mám říct. Oni mají lásku k něčemu a proto do toho jdou a obětují svůj volný čas a vždycky pomůžou. Věřím, že změnu, která tady nastane, za rok nikdo z návštěvníků JH nezaznamená a pokud ano, tak v tom pozitivním smyslu.

Letos na festival přijelo zase o něco víc lidí, než loni. Jen seminaristů jsou skoro tři stovky. Má festival kam expandovat?

Zvyšující se zájem o semináře nás těší, na druhou stranu přináší technické problémy, protože kapacity pro semináře i ubytování jsou omezené. My se nebudeme bránit nárůstu, pokud by byl příští rok v nějaké rozumné dimenzi, třeba o deset, dvacet, třicet lidí. Ale stejně pro ně musíme hledat nové prostory. Stejně tak jako jsou seminaristé ubytováni v tělocvičnách ve Zbečnicku a Hronově, tak my úplně stejný prostor máme ve Velkém Dřevíči. Tam je tělocvična u základní školy, do které by se mohla část přesunout. Ještě hledáme místo, kde by se tam mohly odehrávat jeden dva semináře, aby ti lidé nemuseli často dojíždět. Nabízí se tamní škola. Existují tam také minimálně dvě místa, kam by mohli chodit na obědy.

David Slížek

NĚKOLIK SLOV NA ROZLOUČENOU

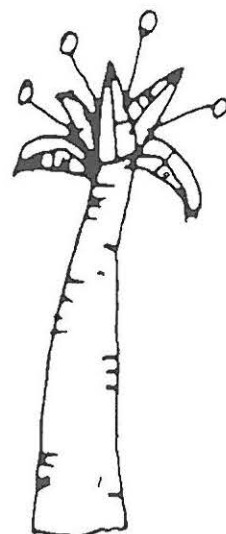
Vážení přátelé Jiráskova Hronova, s hořkostí v srdci se s Vámi musíme rozloučit. Jistě sami víte, jak smutné je loučení s lidmi, se kterými jste po léta pracovali na společném díle – na festivalu Jiráskův Hronov. Občanskému sdružení Kruh byla současným vedením města vypovězena obstaravatelská smlouva, na jejímž podkladě Kruh zajišťoval kulturu v Hronově a samozřejmě i její největší akci – Jiráskův Hronov.

Šest posledních ročníků, včetně mezinárodního festivalu AITY v roce 2000, spolu pořádali a organizovali pracovníci OS Kruh v Hronově. Letošního jara bez udání závažných důvodů (např. nekvalitní práce v zajišťování kultury, finanční problémy ap.) na základě pouhé většiny hlasů v zastupitelstvu bylo odhlasováno vypovězení smlouvy s Kruhem. Pro rozvázání smlouvy bylo jediným srozumitelným sdělením, že to chce město zkusit jinak, zřízením vlastní příspěvkové organizace. Tedy návrat k tomu, co zde před šesti lety bylo, čili k centrálnímu řízení kultury. Demokratická forma občanského sdružení (60 členů) radnici nevyhovuje.

Považovali jsme za nutné toto Vám sdělit, abyste si nemysleli, že jsme byli od této činnosti odehnáni třeba pro zpronevěru či neschopnost. Chceme a můžeme se Vám i nadále dívat zpřímá do očí. Samozřejmě se s Vámi budeme vídat i v příštích letech, ale už ne jako ti, na které jste se mohli obracet se všemi problémy. Lhali bychom, kdybychom tvrdili, že nám to není líto. Dělali jsme to rádi a dělali jsme to pro Vás, své kamarády z řad amatérských divadelníků.

Přejeme Vám hodně dalších úspěchů ve Vaší divadelní činnosti. Jezděte i nadále rádi do Hronova.

Vaši přátelé z Občanského sdružení KRUH v Hronově

A JE TO!

Zase to uteklo jak voda. Zase jste nadupáni zážitky z hledišť, ze seminářů, z hospod a z parku a z cukráren. Zase abyste kupovali nový metr.

Zase jste nevyspali, ale většinou dobrovolně. My v redakci taky. Dokonce se v závěru týdne, kdy už šla noční práce rychleji od ruky a mohli jsme jít spát trochu dřív, některým z nás stalo, že je ráno přepadl šok z přespání! Opuchlé oči, malátnost, zkrátka nezvyk. Tak se pak honem vrátili k původně nastaveným třem čtyřem hodinám a vše se vrátilo do správných kolejí. Myslím, že to znáte.

To ale není to hlavní, proč tady zabírám pár řádků. Chci hlavně poděkovat. Za příjemnou spolupráci, pohodu, za vycházení si vstříc, za spolehlivost, za dobrou zkušenost. Simoně, Janě, Vláďovi a Davidovi. A Davidovi ještě jednou. Teď už to můžu prozradit, David totiž udělal revoluci na poli vydávání hronovského Zpravodaje. Přivezl takový chytrý počítač s ještě chytřejším programem a úplně nejchytřejší s ním pracoval a tak oproti minulým letům značně zrychlil proces od převzetí jednotlivých příspěvků přes jejich „lámání“ do počítače a vytištění. Technický postup vám neprozradím, jednak mu nerozumím a hlavně, David má na to patent. Zkrátka, jak pravil Milan Stotzer, „BYL TO KAUF!“

Další dva pánové, kterým tady chci vyseknot poklonu a dík jsou Ivo Mička, fotograf a Petr Ducháč, sazeč v tiskárně. Dělal nám pomysleni a to jsme si často pěkně vymýšleli... Ze stejných důvodů děkujeme srdečně i všem organizátorům JH, recenzentům a psavcům, kteří nás zásobovali příspěvky.

Speciálně mockrát děkujeme také všem dvanácti „externím spolupracovníkům redakce“, kteří nám každý den po představení potivě nosili papírky, na které sesumírovali svůj názor na shlédnuté. Pět z nich jste si vždy mohli přečíst v rubrice Viděno pěti. Mimochodem, zaznamenali jste, jak se postupem týdne jejich glosy cílelovaly? Budiž jim díkem i to, že – alespoň podle prozatímních ohlasů – tahle rubrika patřila k nejčtenějším!

Tot' vše, užijte si zbytek Hronova a šťastnou cestu domů!

Pavlaína Morávková

Toto foto Jakub Schejbal

Zpravodaj 73. Jiráskova Hronova
Vydává organizační štáb
Šéfredaktor: Pavlaína Morávková
Redakce: Jana Soprová, Simona Bezoušková, Vladimír Hulec, David Slížek
Výtvarník: Rostislav Pospíšil
Fotograf: Ivo Mička
Oficiální stránky festivalu:
<http://jiraskuv.hronov.cz>
Cena 5 Kč

HVĚZDY NAD HRONOVEM

Přinášíme druhou část ankety hodnotící v pětistupňové stupnici inscenace závěrečné části JH. Z hlasování odstoupili přednášející PK, neb údajně rozdílnost v hodnocení inscenací, jež anketa neúprosně odhaluje, škodí jejich pověsti divadelních odborníků. Mrzí nás to, neb si myslíme, že právě odlišnost a vyhraněnost názorů a diskuse o nich je pro umění a společnost to nejlepší. Z vlastní zkušenosti víme, že existuje-li jen jeden názor, společnost se jmenuje totalitní. A to si nepřejeme.

Současné se omlouváme Františku Laurinovi, jemuž jsme minule uvedli nepřesný počet hvězdiček u inscenace převrské Knihy džungli. Správně mělo být 3,5.

	Vadák Maďarsko	Medvěd Litva	Mausa Musaka Děčín	Zelňačka Č. Kostelec	Romeo, Julie a tma Veverčí	Karkulka (Praha)	Inu mládí je mládí Jihlava	Maryša Karolinka	Na jednom dvore Tímrava
Aleš Bergman	●●●●	●●●	●●	/	/	/	●●	/	/
Simona Bezoušková	●●●●	●●●●●	/	●●●●	●	●●●●●	●●●	●●●	●●●
Jan Císař									
Roman Černík	●●●●	●●●●●	●●	●●●	●	/	●●●●●	●●●	●●●●
Sergej Fedotov	●●●	●●●●●	●●	/	●	●	/	/	/
Alexander Gregar	●●●	●●●●●	●●●	/	/	/	●●	●●●	●●●●
Karol Horvát									
Radmila Hrdinová	/	●●●●●	●●●	●●●	●●	/	●●	●●	●●●
Vladimír Hulec	●●●●	●●●●●	●●	●●●	●●	●●●●	●●	●●	●●●
František Laurin	●●●●	●●●●	/	●●●●	●●	/	/	●●●	●●●
Pavlaína Morávková	●●●	/	●●	●●●●	●	●●●●	●●●	●●●●	●●●
Milan Schejbal	●●●●	●●●	●●●	●●●	●	●●●●	●●●	●●●	●●●
Jana Soprová	●●●●	●●●●●	●●●	●●●	●●	●●●●	●●●	●●●	●●●
Vladimír Zajíc									
Dušan Zakopal	●●●	●●●	●●●●	●●●●	●●●	●●●●	●●●	●●●●	●●●●
Ján Zavarský									
Tomáš Žižka	●●●●●	●●●●●	●●●	●●●	●	/	●●●●	●●●	/

ZLATÝ ALOIS 2003

Redakce Zpravodaje opět vyhlásila podvratnou anketu Jiráskova Hronova zvoucí se Zlatý Alois. Jde o naprosto nezávislou cenu, již může dostat kdokoli či cokoliv, kdo či co obdrží nejvíc bodů (v pořadí hlasů vždy 3-2-1 body). Smyslem je zaznamenat stopu, již letošní JH zanechal na tělech a v myslích oslovených. Do výsledků může promluvit ještě dnešní dění (každý z oslovených může do začátku ohňostroje pozměnit svůj tip). Cenu předáme (či pošleme) osobně vítězi.

Aleš Bergman: 1/ Amatěři, 2/ Hotel Infercontinental, 3/ Vadák. **Jan Císař:** 1/ Meruňkový džem Nadi Gregarové, 2/ banán Split v Cěčku, 3/ Amatěři. **Roman Černík:** 1/ Německé Ženě v písku za prostotu a čistotu, 2/ Inscenaci poezie Karla Hynka Inu, mládí je mládí za uvedení dodnes mladého autora, 3/ Medvědu z Litvy za inscenační modernost a lehkost. **Sergej Fedotov:** 1/ Medvěd z Litvy za celkový styl inscenace, 2/ Amatěři z Kostece za herce, kteří znají život. **Daniela Fischerová:** 1/ Svým studentům, kteří se letos výjimečně sešli a vytvořili kompaktní a fungující kolektiv. **Alexandr Gregar:** 1/ Amatěři. **Karol Horvát:** 1/ Jeden konkrétní strom v Jiráskově parku za potokem, 2/ Divadelní studio Aglia Litva, 3/ 3+1 z Prahy. **Oskar Hulec:** 1/ Medvěd z Litvy za výtvarnou magii, 2/ 3+1 za punkovou jízdu tří holek, 3/ Červené skvrně na oponě Jiráskova divadla - Anarchy for ever! **Vladimír Hulec:** 1/ Lence Německové z Veverčí - za opravdovost, která z ní činí outsidera, 2/ Petru Lantovi - za imaginaci a bezbřehost, 3/ Tomáši Žižkovi - za nový rozměr chápání divadla, který vnesl do JH a vnášel do Česka. **Miloslav Klíma:** 1/ Svým skvělým frekventantům a vůbec všem mladým lidem na Hronově. **Radmila Hrdinová:** 1/ Medvěd z Litvy, 2/ Kouzelný mlejn, 3/ Koktejl Růžový panter v baru Čapkova divadla. **František Laurin:** 1/ Všem mladým, kteří přijeli letos do klubů, protože svým imtenzivním zájmem o práci dokládali, že divadlo není mrtvé a dlouho nebude. **Radovan Lipus:** 1/ Dvouletý Adam Kolář z Police vystupující před představením Kozelného mlejna - jeho nemohlo a nemůže nic zastínit. **Pavlaína Morávková:** 1/ Amatěři, 2/ Biloxi Blues, 3/ Kouzelný mlejn. **Jakub Schejbal:** 1/ Svému otci - bez něj bych asi nepoznal skvělý JH a měl bych alespoň teoretickou šanci narodit se v rodině nějakého milionáře, 2/ Hotel Infercontinental - viděl jsem již podruhé a ne naposledy, 3/ Obsluze jedné nejmenované cukrárny naproti ZŠ, která se pohybuje tak rychle, že to vyvolává optický klam nehybnosti. **Milan Schejbal:** 1/ Amatěři, 2/ Hotel Infercontinental, 3/ Biloxi Blues. **Jana Soprová:** 1/ Medvěd z Litvy, 2/ barevné koktejly v Čapkáč, 3/ Kouzelný mlejn. **Vladimír Zajíc:** 1/ Kouzelný mlejn, 2/ Macbeth 2003, 3/ Fajdraricije. A kdyby bylo možné dát ještě jednoho, tak bych dal Soubor 3 + 1. **Tomáš Žižka:** 1/ Petru Lantovi za rozruch v divadelním dění, 2/ Divadelnímu studiu Aglia z Litvy za fyzické divadlo, 3/ Inscenaci Vadák za téma.

hul